

АВТОШЛЯХОВИК

№ 6, 7 квітень-травень 2015

Газета Полтавського будівельного технікуму транспортного будівництва

Віхи історії технікуму (до 90-річчя навчального закладу)

Наш навчальний заклад, як Полтавська професійна школа з підготовки механіків для залізної дороги, заснований в 1925 році. Перший випуск техніків-механіків другого розряду був здійснений 1928 році. В роки так званого «Великого перелому», що впроваджував СРСР, зросло значення технічних професій. Тому в 1930-1931 роках профшкола отримала назву Полтавський залізничний технікум механічної спеціальності Південної залізної дороги. Навчальний заклад почав готувати спеціалістів п'яти кваліфікацій для Південної залізниці та Полтавського паровозоремонтного заводу. Першими начальниками профшколи, а потім технікуму, були: Людаговський О.С., Кузьмич А.М., Надточій І.М., Кудрявцев С.О. та Бураковський А.О.

З роками вдосконалювалася навчально-матеріальна база, і вже в 1940-1941 роках набір становив біля 300 студентів. В цілому до 1940 року було випущено 769 спеціалістів.

З початком Другої світової війни в 1941 році наш технікум під керівництвом Невкипілого Семена Антоновича був евакуйований в місто Чкаловськ Оренбурзької області. Багато учнів і викладачів технікуму пішли на фронт, частина з яких героїчно загинули в боях з фашистами. Зокрема, в листопаді 1941 року весь 4-тий курс пішов добровільно на фронт. Один з випускників курсу Курдяев Леонід Миколайович загинув смертю хоробрих біля села Чемужівка Харківської обл. Звання Героя Радянського Союзу отримав посмертно випускник технікуму 1939 року льотчик Ніколаєнко Володимир Миронович, пам'ять якого увічнена меморіальною дошкою, встановленою на фасаді технікуму в 1965 році і пам'ятником на місті його загибелі в Київській обл. Звання Героя Радянського Союзу отримав посмертно випускник технікуму 1939 року льотчик Ніколаєнко Володимир Миронович, пам'ять якого увічнена меморіальною дошкою, встановленою на фасаді технікуму в 1965 році і пам'ятником на місті його загибелі в Київській обл. У повоєнні роки викладачами працювали колишні фронтовики Михайленко І.Ф., Лебідь В.Г., Марусич О.Ю., Джебелій Д.Т., Білоус І.Я., Білий Є.Г., Гуляев П.У., та інші. Світла пам'ять їм, фронтовикам,

героям війни, 70 років закінчення якої минає в цьому році.

У 1943 році технікум повертається в зруйновану Полтаву з евакуації. З 1946 по 1969 рік його знову очолює Бураковський Андрій Омелянович. Після відбудови з 1953 року навчальний заклад розпочав працювати в новому навчальному корпусі. А 14 серпня 1954 року технікум отримує назву Полтавський будівельний технікум транспортного будівництва і починає готувати спеціалістів для будівництва автомобільних доріг. Здійснюється перехід від залізничного до транспортного будівництва. Технікум переданий у підпорядкування Мінтрансбуду СРСР і за його допомогою веде розбудову матеріально-технічної бази. Частина слюсарного цеху переобладнана в токарний, збудовано столярні та зварювальні цехи, створено виробничі майстерні, розбудовуються навчальні корпуси.

Велика увага приділяється духовному та фізичному розвитку молодих спеціалістів. Студенти технікуму неодноразово ставали призерами фестивалів народної творчості, художньої самодіяльності та спортивних змагань.

У 60-80-х роках розширюється інтернаціональна дружба зі студентами з інших держав: Польщі, Болгарії, Чилі.

Гордістю технікуму стали студентські будівельні загони, зокрема під керівництвом Мачульського П.О. і

Храброго, про що свідчить перехідне знамено, яке залишилось як пам'ять про ці події.

Трудовий та студентський колективи тоді очолювали Дермашко Микола Францович та Маценко Володимир Тимофійович.

З отриманням Україною незалежності технікум переходить до Міністерства освіти і науки України, і з 1993 року його очолює Троцький Анатолій Антонович, а з 2003 по сьогодні Рибка Василь Григорович.

За цей період створено кабінетну систему в одному навчальному корпусі Технікум має майстерні, навчальний полігон, спортивну базу, гуртожитки. Набір студентів здійснюється на три відділення, які успішно пройшли ліцензування, акредитацію, та державну перевірку інспекцій навчальних закладів.

На сьогодні у технікумі навчається близько 550 студентів, у закладі працює близько 120 працівників.

За всі роки існування заклад здійснив підготовку близько 90 тис. спеціалістів. Багато з них стали видатними професійними діячами, серед них: Супруненко Василь Іванович (очолював Полтавське відділення Південної залізниці), Сердюк Леонід Іванович (доктор технічних наук, академік), та інші.

викладачі вищої категорії:

О.В. Сидоренко

В.Ф. Сидоренко

Зміни історичного календаря та термінологічні зміни в історії України в зв'язку з революцією Гідності та інтервенцією Росії в Україні.

Зміни історичного календаря.

Згідно з указами Президента України П. Порошенка, внесені наступні зміни:

- 14 жовтня – День захисника Вітчизни, (23 лютого як російський День захисника Вітчизни скасовується, а встановлюється таким святом 14 жовтня як день козацької слави і дата заснування Української Повстанської Армії, яка воювала за самостійність України).

- 8 травня – День пам'яті про загиблих у Другій світовій війні і єдності України (в цей день фашистка Німеччина капітулювала перед військами союзників. 9 травня як мілітарне свято Перемоги, що відзначалось в СРСР, а потім в Росії, попри розгортання останньою агресії в Україну, збережене).

Деякі зміни і доповнення термінології при вивченні історії України.

1) Поняття “голодомор” 1932-33 років доповнено поняттям “геноцид” (Це поняття при колишньому Президентові В. Януковичу, за вимогою Президента Росії В. Путіна в програмах і підручниках з історії України не вживалось, хоча і було визнано як законом України “Про визнання голодомору 1932-33 років геноцидом проти українського народу” в 2008 році).

2) Згідно з листом Міністерства освіти і науки України від 17.10.2014 року М1/у-543, щодо вшанування 70-ї річниці вигнання нацистських окупантів з України, Український інститут національної

пам'яті запропонував використовувати такі терміни:

А) термін визволення України від фашистських загарбників “замінити на термін вигнання нацистських окупантів з України”, так як Україна в 1914 році не отримала волі, а опинилась під іншим пануванням. Визволення Україна отримала лише 24 серпня 1991 року.

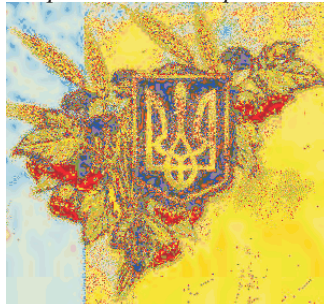
Б) термін “Велика Вітчизняна війна” рекомендовано замінити на “Друга світова війна” так як долю українського народу слід розглядати в контексті подій не 1941-45 років, а в контексті 1939-45 років, коли частина українців з Західної України відбивались в складі польської армії і від німців і від росіян, які на 1939 рік між собою товаришували. Тай сам термін “Велика Вітчизняна війна” був використаний Й. Сталіним 3 липня 1941 року, як пропагандистський.

Зміни календаря пов'язані з перемогою революції Гідності 2013-2014 рр. в Україні.

Викладач історії України.

Викладач методист.

Сидоренко Олександр Васильович

Відзначення 8 травня як Дня пам'яті та примирення

24 березня 2015 року Президент України Петро Порошенко видав Указ “Про заходи з відзначення у 2015 році 70-ї річниці Перемоги над нацизмом у Європі та 70-ї річниці завершення Другої світової війни” (далі – указ).

Метою цього указу є:

- гідно вшанувати подвиг українського народу, його визначний внесок у перемогу антигітлерівської коаліції у Другій світовій війні;
- висловити повагу усім борцям проти нацизму;
- увічнити пам'ять про загиблих воїнів, жертв війни, воєнних злочинів, депортацій та злочинів проти людяності, скоєних у роки війни;
- посилити турботу про ветеранів війни, учасників українського визвольного руху цього періоду, жертв нацистських переслідувань;
- утвердити спадкоємності традицій воїнів – переможців нацизму та нинішніх захисників Вітчизни, консолідувати суспільство навколо ідеї захисту України.

Указом в Україні встановлюється День пам'яті та примирення, який повинен відзначатися щороку 8 травня.

Понад два десятки років після відновлення незалежності України дата 9 травня святкувалась як “День Перемоги” за типом радянськими зразками. Внаслідок цього, а також за “сприяння” російської пропаганди, у інформаційному просторі нашої держави зберігалися старі, створені комуністичною пропагандою, та поширювалися народжені вже у нинішній Росії міфи про Другу світову війну, які мають на меті:

- викривлення історичної реальності задля посилення власного ідеологічного домінування;
- применшення ролі наших співвітчизників у війні;
- провокування політичних і суспільних конфліктів в Україні на історичному підґрунті;
- спекуляції щодо співпраці українських воїнів з нацистським режимом;
- спробу реабілітації злочинів комуністичного режиму.

Якщо звернутися до досвіду відзначення дат 8 і 9 травня у деяких країнах світу, то назви свят говорять самі за себе: у Великій Британії та країнах Співдружності – “День Перемоги в Європі” (7 травня); у Вірменії – “День Миру”; у Норвегії – “День визволення”; у Словаччині – “День перемоги над нацизмом”; у США – “День Пам'яті” (кінець травня); у Франції – “День Перемоги”; у Чехії – “Національний День”.

22 листопада 2004 року Генеральна Асамблея ООН прийняла Резолюцію №А/RES/59/26, в якій проголосила 8 і 9 травня Днями пам'яті та примирення. У зв'язку з цим було визначено, що державам-членам ООН, неурядовим організаціям, приватним особам, крім святкування своїх Днів Перемоги чи Визволення, щороку відзначати один або два дні (8 і 9 травня) як данину пам'яті всіх жертв Другої світової війни.

Україна обрала європейський шлях розвитку, що передбачає і прийняття європейських моральних і культурних цінностей, у тому числі у вшануванні пам'яті про жертв воєн і конфліктів. Європейський підхід – це передусім вшанування пам'яті усіх жертв війни для недопущення подібних трагедій у майбутньому.

Продовження на стр. 6

70-а річниця вигнання нацистських окупантів з України

28 жовтня 2014 року в актовому залі технікуму при участі студентів I та II курсів було проведено виховний захід присвячений 70-ій річниці вигнання нацистських окупантів з України.

Даний виховний захід мав на меті показати мужність українців, які приймали участь у боях за Україну в 1943-1944 роках. Подвиг героїв Другої світової війни був продовжений українцями, учасниками воєн за межами України в 50-80 роки ХХ ст., що було відображено в сценарії виховного заходу, в якому були задіяні студенти груп 21-Д і 25-Д.

Під час заходу було здійснено органічний перехід до характеристики подвигу нинішніх захисників України випускників нашого технікуму, які захищають нашу країну на фронтах Вітчизняної війни з російськими загарбниками 2014-2015 років. Зокрема, на зустріч зі студентами нашого технікуму були запрошені: випускник заочного відділення технікуму 2004 р., борець добровольчого батальйону «Айдар», товариш патріотки України Надії Савченко Тарас Снягівський і випускник дорожнього відділення, борець спецпідрозділу «Полтава», який брав участь у боях біля м. Авдіївка Артем Піляй.

Таким чином, даний захід сприяв патріотичному вихованню студентів нашого технікуму.

Ведучий заходу О.В. Сидоренко

Учасники заходу студенти груп 21-Д, 25-Д

Студенти групи 25-Д Романов Р., Кулак А. виконують пісню «Воїни света»

Учасник бойових дій на Донбасі Піляй А.

Борець добровольчого батальйону «Айдар» Снягівський Т.
Викладач вищої категорії
О.В. Сидоренко

«Без права на забуття» (Пам'ятати, щоб не повторити)

11 квітня 1945 року на передодні визволення союзниками табору смерті Бухенвальд, де було знищено 92 тисячі жертв, відбулося повстання в'язнів концтабору проти нацистської охорони. Це єдине повстання в концтаборах часів Другої світової війни, яке закінчилось перемогою невільників. Серед учасників супротиву були і десятки полтавців, прізвище одного з яких Даниленко Борис з Лубенського району згадується в одній із перших книг про повстання в Бухенвальді «Война за колючей проволокой» ще в 1958 році.

У 2015 році вся європейська спільнота відзначила 70-ту річницю визволення в'язнів фашистських концтаборів. В нашому технікумі за участю дорожнього відділення (I-II курси) 14 квітня було проведено круглий стіл. В ході заходу студенти отримали інформацію про події 70-річної давнини. Було переглянуто ряд фрагментів із кінофільмів вітчизняних і швейцарських кінодокументалістів з даної тематики. Також була проведена паралель між діями фашистів в таборах смерті і носіями ідей «руського мира» в наш час, які катують людей на Донбасі, реінкарнуючи фашизм у, так званий, «рашизм».

Викладач вищої категорії
О.В. Сидоренко

Засвіти свічку пам'яті

пам'яті «Засвіти свічку пам'яті», присвячений Дню пам'яті жертв голодомору. Студенти під курівництвом викладача історії Сидоренко В.Ф. та заступника директора з виховної роботи Дугніст Л.П. розповідали про страшні сторінки історії, про жахливий злочин проти власного народу – штучний голодомор.

На столі в залі, де проходив захід, на видному місці запалені

свічки, гроно калини, буханка чорного хліба, колоски пшениці та жита, чорна стрічка, які є символами тих жахливих подій.

Вечір пам'яті жертв голодомору супроводжувався показом документальних фільмів, звукозаписами, читанням уривків із книг-спогадів та великим краєзнавчим матеріалом, взятим із архівів Полтавської області.

Вшанувати пам'ять невинних жертв – це той мінімум, який ми, сучасні українці, маємо зробити не стільки для мільйонів загиблих, а, скоріше, задля наших дітей, які повинні завжди пам'ятати про ті страшні часи й робити все, щоб подібне ніколи не повторилося.

викладач вищої катедри Сидоренко В.Ф.

Історія органічно пов'язана з пам'яттю, яка долає невпинний час, долає забуття. В цьому непересічна культурна значимість пам'яті. Безпам'ятство — це невдячність перед минулим і безвідповідальність перед майбутнім. Щоб не помилятися в майбутньому, ми повинні пам'ятати про свої помилки в минулому.

Офіційне відзначення Дня пам'яті жертв голодоморів встановлювалося Указом Президента України Л. Кучми №1310/98 від 26 листопада 1998 року як «День пам'яті жертв голодоморів». Указом Кучми №1181/2000 від 31 жовтня 2000 року встановлювалася назва «День пам'яті жертв голодомору та політичних репресій». Указом Кучми №797/2004 від 15 липня 2004 року встановлювалася назва «День пам'яті жертв голодоморів та політичних репресій». Указом президента Віктора Ющенка № 431/2007 від 21 травня 2007 називається «День пам'яті жертв голодоморів» і повинен відзначатися щороку у четверту суботу листопада.

У ХХ столітті Україна пережила три голодомори: 1921-1923 рр., 1932-1933 рр., 1946-1947 рр., проте Голодомор 1932-33 рр. був наймасовішим і найжорстокішим. Розпочався голодомор наприкінці літа 1932-го, свого піку досяг навесні 1933-го і завершився на початку літа. Головною причиною Голодомору історики називають політику тоталітарного сталінського режиму

щодо українців. Коли люди голодували, влада не лише не припинила примусове відбирання їжі. Навіть не приймала допомогу інших країн, а навпаки - кинула всі сили на те, щоби ізолювати голодні райони.

За даними істориків, у 1932-33 роках жертвами голоду в Україні, за різними оцінками, стали від 4 до 10 млн. людей. Це означає, що в ті трагічні роки Україна не долічилася від 10 до 25% свого населення, втрачаючи його по 25 тисяч людей в день, по тисячі — на годину, по 17 — щохвилини. Найбільше постраждали тодішня Харківська і Київська області. На них припадає більше половини усіх загиблих.

26 листопада 2014 року в актовій залі технікуму відбувся вечір

Great OPPORTUNITIES або Ду ю спік інгліш?

Ні для кого не секрет, як важливо на сьогодні володіти іноземною мовою, особливо англійською! Англійська – мова міжнародного спілкування, бізнесу, науки, популярної культури. Англійська допоможе вам освоїти новітнє програмне забезпечення і завжди бути в курсі актуальних фінансових новин.

Важко уявити собі професіонала в якій-небудь сфері, який не володіє іноземними мовами, і насамперед англійською. Будь то висококваліфікований юрист, лікар, топ-менеджер, незамінний головний бухгалтер з багаторічним досвідом роботи, молодий перспективний учений або талановитий художник. Знання англійської дозволяє вільно спілкуватися з колегами та клієнтами з різних країн, брати участь у міжнародних програмах професійного навчання, працювати з документацією англійською.

Знаючи розмовну англійську, ви можете вести ділові переговори з партнерами, практично, будь-якої країни світу. І, до речі, знання розмовної мови часто є набагато кориснішим, ніж просто досконале знання граматики.

«Книжна» англійська суттєво відрізняється від розмовної мови. Ваші друзі, родичі, колеги і ви самі не розмовляєте своєю рідною мовою, як диктори телебачення, і навіть вони не розмовляють, як за

американцями, з тими, хто постійно говорить англійською, щоб засвоїти розмовну, живу мову. Отож, практика англійської з носіями мови – головний секрет успіху!

Викладачі іноземної мови **Полтавського будівельного технікуму транспортного будівництва**,

знаючи «головний секрет успіху», з великим задоволенням намагаються зробити все, щоб і студенти нашого технікуму також оволоділи англійською. В цьому нам звісно допомагають наші американські друзі, носії мови – **Steven і Darcy Palmer**.

Завдяки саме їм, на початку квітня ми знову мали great OPPORTUNITIES (з англ. прекрасна

можливість) покращити наші знання та навички з англійської мови!

Саме така практика англійської з носіями мови є максимально корисною. Протягом тижня Стіві Дарсі у тісній співпраці з викладачами англійської мови проводили нестандартні заняття, спілкувалися та грали зі студентами в різноманітні ігри на засвоєння нової лексики.

І ми, викладачі, і студенти отримали величезне задоволення від такого спілкування! До того ж, це вже стало певною традицією. Стів і Дарсі приїжджають до нашого навчального закладу не вперше, тому мають теплі та щирі стосунки не лише

безпосередньо з викладачами англійської мови, з якими тісно співпрацюють, але й з адміністрацією технікуму.

Отже, ми можемо лише подякувати нашим гостям за все і з нетерпінням чекати наступної зустрічі.

підготувала Паула А.Л., викладач другої категорії

it's easy if you try.

підручником. Розмовна англійська не повторює повністю офіційну, формальну мову, в якій суворо дотримуються всіх правил і кожне слово звучить бездоганно. Розмовляти, як носії мови – це, перш за все, розмовляти природною мовою, а не так, наче ви відповідаєте на екзаменаційне питання з філології. Але складність полягає в тому, що розмовна мова існує і розвивається, передаючись із вуст в уста. Тому так важливо розмовляти з англійцями,

Відзначення 8 травня як Дня пам'яті та примирення

Продовження, початок на стр. 2

Історична довідка

Друга світова війна (01.09.1939 – 02.09.1945) – найкривавіший глобальний конфлікт, у ході якого загинуло за різними оцінками від 50 до 85 мільйонів людей. Упродовж 21 місяця цієї війни СРСР та Третій Рейх виступали як союзники, а від 22.06.1941 вступили у військову конфронтацію, що увійшла в історію як німецько-радянська або, в радянській історіографії, Велика Вітчизняна війна 1941–1945 років. Цей конфлікт не є тожозначним поняттям Другої світової війни. Війна між СРСР і Німеччиною та її союзниками була складовою більш широкого хронологічного і географічного глобального конфлікту, про що раніше дуже часто забувала згадувати радянська історіографія, а тепер – російська пропаганда.

Війна для України почалася 1 вересня 1939 р. із нападу нацистської Німеччини на Польщу. Цього дня німецька військова авіація бомбардувала Львів та інші міста. Від 17 вересня учасником Другої світової війни на боці Німеччини став Радянський Союз.

Внаслідок переділу Центральної і Східної Європи між нацистами і комуністами до складу Радянського Союзу у 1939 році були включені території Західної України та Західної Білорусії, а в 1940 році – країни Балтії, Бессарабія та Північна Буковина. Таким чином, можна говорити про те, що термін “Велика Вітчизняна війна” для України (червень 1941 – травень 1945) з історичної, хронологічної і географічної точки зору некоректний від першого дня війни – 1 вересня 1939 року, і до останнього – 2 вересня 1945 року. Друга світова війна для України не обмежувалася лише бойовими діями та окупацією її сучасної території, але й включала участь українців у бойових діях на всіх воєнних театрах.

Для України Друга світова війна – національна трагедія, під час якої українці, позбавлені власної державності, змушені були воювати за чужі імперські інтереси і часами вбивати інших українців. Поруч із тим, слід наголосити на внеску саме українців у розгром нацизму і згадати як про солдат Радянської армії (понад 6 млн) та воїнів УПА (понад 100 тис.), так і про тих українців і вихідців з України, які перебували у військових з'єднаннях інших держав: Польщі (120 тис. у 1939 р.), США (до 80 тис. у 1945 р.), Канади (до 45 тис. у 1945 р.), Франції (до 5 тис. у 1940 році). З різних причин українці воювали і по інший бік: у військах Німеччини (від 600 осіб у 1939 році до 250 тис. у 1941–45 рр.), Румунії (24 тис.), Угорщини (до 20 тис.), Словаччини (до 2 тис.), Хорватії (1,5 тис.).

Прямі людські втрати України у Другій світовій війні становлять 8-10 млн. осіб, економічні – 285 млн тогочасних рублів. Разом з тим, Друга світова війна відкрила для українців руйнівну “силу” обох тоталітарних режимів. Всім відомі злочини нацистів на окупованих територіях України (Голокост, розстріли мирного населення, спалення сіл). Разом з тим довгий час замовчувалися численні злочини комуністичного режиму на нашій землі. Серед яких – розстріли політичних в'язнів у Західній Україні в червні-липні 1941 року, знищення центру Києва восени 1941 року; підлив Дніпрогесу і знищення в Одесі поранених червоноармійців, скинута в море разом із санітарними машинами тощо.

Із Україною також пов'язане і завершення війни. 2 вересня 1945 р. генерал Кузьма Дерев'янюк від імені СРСР приймає

беззастережну капітуляцію Японії.

Мета проведення заходів, присвячених Дню пам'яті та примирення, у ракурсі подій минувшини й сьогодення:

– висвітлити для широкого учнівського загалу “ціну” війни – реальні людські та матеріальні втрати України в результаті Другої світової війни;

– наголосити на внеску України в перемогу антигітлерівської коаліції над нацистською Німеччиною та її союзниками;

– звернути увагу на участь українців у арміях та військових формувань інших країн;

– сприяти формуванню кожного учня/учениці як особистості, яка усвідомлює свою належність до Українського народу, сприймає війну як складний суспільно-політичний процес, протистояння між країнами, народами, поглядами, але завжди – як лихо, як руйнівний процес, що дорого коштує кожному громадянину й руйнує економіку, культури держав та долі звичайних людей.

Мак як символ пам'яті у світі

Появу цього символу пов'язують з віршам двох людей: канадського військового лікаря Джона МакКрея та працівниці Християнської асоціації

молодих жінок Мойни Майкл. Перший під враженням боїв у Бельгії у 1915 р. написав твір «На полях Фландрії», що починався словами: «На полях Фландрії розквітли маки/Між хрестами ряд за рядом». Друга 1918 р. написала вірша «Ми збережемо віру», в якому обіцяла носити червоний мак в пам'яті про загиблих. Саме Мойні Майкл в листопаді того ж року причепила червоний шовковий мак на пальто. У 1920 р. Національний Американський легіон прийняв маки в якості офіційного символу, а у 1921 р. червоні маки стали емблемою Королівського Британського легіону. В Польщі червоні маки є символом перемоги 11-18 травня 1944 р. Другого корпусу ген. Андерса в боях за гору Монте-Кассіно в Італії. Приспів до популярної військової пісні того часу починається словами «Червоні маки на Монте-Кассіно/Замість роси піли польську кров».

Мак як символ пам'яті в Україні

Червоний мак як символ пам'яті жертв війни вперше використано в Україні на заходах, приурочених до річниці завершення Другої світової війни у 2014 році. Дизайн українського червоного маку розроблено за ініціативи Українського інституту національної пам'яті та Національної телекомпанії України; автором символу є харківський дизайнер Сергій Мішакин. Графічне зображення є своєрідною алогією: з одного боку воно уособлює квітку маку, з іншого – кривавий слід від кулі. Поруч з квіткою розміщено дати початку і закінчення Другої світової війни та гасло. Минулорічним було «Ніколи знову».

Цього року за нагоди 70-тої річниці перемоги над нацизмом ми пропонуємо нове гасло: “Пам'ятаємо. Перемагаємо”. Ми пам'ятаємо, якою страшною трагедією для українців була Друга світова війна. Ми пам'ятаємо, що агресора зупинили спільними зусиллями об'єднані нації. Ми пам'ятаємо, що той, хто захищає свою землю, завжди перемагає. Ця пам'ять робить нас сильнішими. Вона — запорука неминучості нашої перемоги сьогодні.

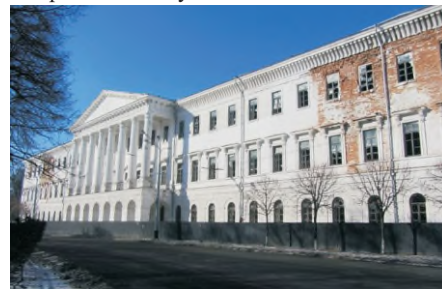
Уривок листа Міністерства освіти і науки України Від 09.04.2015 № 1/9-188

Полтава: історичні хроніки

Коли Полтава в 1802 році стала центром новоутвореної губернії, місто почало активно перебудовувати. Особливо його центральну частину, де за основу було взято Санкт-Петербург з його «променевим» формуванням вулиць. Тоді і з'явився в Полтаві архітектурний ансамбль Круглої площі, основу якого становили будинки генерал-губернатора та віце-губернатора, Дворянського зібрання, казенної палати, міської думи та поштамту. Замкнула його мала будівля міської гімназії.

Відтак ця дивна споруда проіснувала не одне десятиліття аж доки уряд не ухвалив рішення про створення в Полтаві Петровського кадетського корпусу. Його головний корпус і став окрасою площі, адже це була наймасивніша споруда у центрі міста, увінчана оригінальним куполом та кадетською церквою. Після революції церкву знищено, а саме приміщення використовували як військовий навчальний заклад: спершу була піхотна школа, а з 1958 року Полтавське вище зенітно-ракетне Червонопрапорне командне училище. Училище випустило близько 12,5 тисячі висококласних офіцерів. Згідно з директивою Міністерства оборони України від 1992 року училище ліквідовано, і в 1995 році відбувся останній випуск.

Зараз частина корпусу передана в комунальну власність, і там розташувалися Полтавський національний технічний університет та СБУ, а головний корпус так ніхто і не зміг осилити. Декілька разів виникали пожежі в корпусі, згодом згорів унікальний купол, що увінчував будівлю. По рішенню місцевої влади приміщення кілька разів переходило із рук в руки, в тому числі і за кордон. В 2013 році приміщення передано в комунальну власність м. Полтави, але ремонтні роботи так і не ведуться. Приміщення руйнується, а окраса міста псується.

Бажано б місцевій владі, інвесторам, депутатам різних рівнів приділити увагу відновленню цієї споруди, та зберегти історичну та культурну спадщину міста.

викладач вищої категорії
Сидоренко В.Ф.

Гол.ред: Семенко Т.М.
Коректор: Васецька В.Г.
Комп. верстка: Власенко М.Д.
Зав. Бібліотекою: Мак М.М.